

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Městský úřad Velké Meziříčí**, sídlem Radnická 29/1, Velké Meziříčí, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 8. 2019, č. j. 31 A 65/2019 – 31,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 8. 2019, č. j. 31 A 65/2019 – 31, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobou podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhal určení, že zásah žalovaného, spočívající v bezodkladném nevrácení částky 1 000 Kč, byl nezákonný. V žalobě uvedl, že mu byla dne 27. 11. 2018 (jakožto provozovateli vozidla) doručena výzva žalovaného k zaplacení částky 1 000 Kč podle § 125h zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Dle § 125h odst. 3 zákona o silničním provozu je určená částka splatná do 15 dnů od doručení výzvy, je-li uhrazena po dni splatnosti, je úřad povinen ji dle § 125h odst. 7 téhož zákona bezodkladně provozovateli vozidla vrátit. Žalobce tvrdil, že částku uhradil dne 14. 12. 2018, tedy až 17. den po doručení výzvy (2. den po splatnosti), žalovaný mu ji však vrátil teprve dne 19. 3. 2019, tudíž nikoli bezodkladně, čímž uvedenou částku neoprávněně zadržoval a zasáhl do žalobcova práva na ochranu vlastnictví.

[2] Krajský soud z žalobcem předloženého výpisu z bankovního účtu zjistil, že předmětná částka byla dne 14. 12. 2018 uhrazena žalovanému z bankovního účtu vedeného na majitele Ochrana řidičů o. s. Usnesením ze dne 26. 6. 2019, č. j. 31 A 65/2019 – 25, soud vyzval žalobce, aby tvrdil a prokázal právní důvod, na jehož základě byla za něj částka zaplacená spolkem Ochrana řidičů o. s., a aby předložil listiny prokazující právní vztah mezi ním a spolkem. Žalobce v podání ze dne 15. 7. 2019 uvedl, že je členem spolku Ochrana řidičů o. s., jehož účelem je poskytování právních rad řidičům a provozovatelům vozidel, kteří jsou členy spolku. Dále uvedl, že částka 1 000 Kč byla spolkem zaplacená na jeho telefonickou žádost z jeho členského účtu tvořeného příspěvkem člena. K podání doložil písemné vyjádření ředitele spolku Ochrana řidičů o. s., potvrzující jím uvedené skutečnosti.

[3] Krajský soud poté ve výroku označeným usnesením žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako podanou osobou zjevně neoprávněnou. V odůvodnění usnesení soud uvedl, že žalobce částku 1 000 Kč nezaplatil, místo něj tak učinil spolek Ochrana řidičů, o. s., proto nemohlo dojít k nezákonnému zásahu spočívajícímu v opožděném vrácení částky 1 000 Kč vůči žalobci, žalobce nemohl být zkrácen na svých právech ve smyslu § 82 s. ř. s., a tudíž není ani aktivně legitimován k podání žaloby. Obsah vyjádření spolku Ochrana řidičů o. s. není dle závěru krajského soudu pro věc relevantní, jelikož dopad na práva žalobce nepotvrzuje. Závěrem soud dodal, že z žaloby a doložených listin se jeví, že se nejedná o relevantní způsob ochrany práv žalobce proti skutečnému zásahu žalovaného vůči jeho osobě, nýbrž o další způsob, jak se domáhat právní ochrany ve fiktivně vykonstruovaných situacích bez skutečného záměru zaplatit pokutu a případně se následně domoci vrácení peněz v přiměřené lhůtě. O paušálním způsobu jednání svědčí dle názoru soudu fakt, že žalobce osobně žádné důkazy prokazující jeho vztah se spolkem Ochrana řidičů o. s. nedoložil, jakož i skutečnost, že se spolek vyjadřoval k zaplacení zcela jinému správnímu orgánu a obsah tohoto vyjádření byl shodný s obsahem vyjádření v jiné věci projednávané u krajského soudu.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[4] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. V ní namítal, že posouzení aktivní legitimace, tj. zkrácení práv žalobce, představuje meritorní projednání žaloby. Při posuzování podmínek řízení mohl krajský soud zkoumat pouze to, zda stěžovatel zkrácení svých práv tvrdil, a žaloba tudíž mohla být maximálně zamítnuta, k čemuž odkázal na četnou judikaturu. Dále namítal, že je usnesení krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se krajský soud nevypořádal s tvrzením, že určená částka byla hrazena z jeho členského účtu, nezdůvodnil, proč nedošlo ke zkrácení práv stěžovatele, nebyl-li majitelem účtu, z něhož byla částka uhrazena, když v praxi není neobvyklé, že jsou dluhy a sankce hrazeny z jiného než dlužníkovy účtu a jsou považovány za plnění dlužníka, a soud nezdůvodnil ani to, co jej vedlo ke konstatování, že vyjádření spolku není pro věc relevantní.

[5] Jako *obiter dictum* nazval stěžovatel druhou část kasační stížnosti, v níž uvedl, že ke zkrácení jeho práv bezpochyby došlo, neboť předmětná částka byla sice hrazena z účtu spolku Ochrana řidičů o. s., avšak z členského účtu stěžovatele tvořeného jeho členskými příspěvky a na jeho pokyn. Do okamžiku vrácení částky byl tudíž právě stěžovatel krácen na právu nakládat s finančními prostředky na svém členském účtu a využít je k úhradě jiných určených částek či pokut. Skutečnost, z jakého bankovního účtu byla částka uhrazena, je dle stěžovatele ostatně zcela irrelevantní. Pokud by byla částka uhrazena včas, žalovaný by ji akceptoval bez ohledu na to, z jakého účtu byla uhrazena. Právní předpis nestanoví povinnost osobního zaplacení určené částky provozovatelem vozidla. Jiná osoba (typicky řidič) může určenou částku uhradit za provozovatele na pokladně správního orgánu či ze svého účtu.

pokračování

Opačný výklad by vedl k závěru, že úhrada částky jiným subjektem, který neprokáže svůj právní poměr k provozovateli vozidla, by nemohla být za řádnou úhradu považována, a takový subjekt by měl právo žádat o její vrácení. To však neodpovídá textu § 125h odst. 7 silničního zákona, který ukládá obecnímu úřadu povinnost vrátit částku provozovateli vozidla, nikoli tomu, kdo úřadu částku předal. Přijetí obdobného závěru např. v oblasti daňového práva je nemyslitelné.

[6] Konstatování krajského soudu, že se mu situace jeví vykonstruovaná, nevyústilo dle stěžovatele v žádný důsledek pro napadené usnesení, tudíž jde o nesrozumitelnou část odůvodnění. Ostatně i případný závěr o zneužití práva podáním žaloby by mohl být důvodem toliko zamítnutí, nikoli odmítnutí žaloby. Kromě toho jsou úvahy soudu nesprávné, neboť hovoří o pokutě, ačkoli se jednalo o určenou částku. Krajský soud nezohlednil, že důvodem podání žaloby bylo nezákonné jednání žalovaného, podání žaloby je proto legitimní a přiměřené. Jednání spočívalo v zadržování finančních prostředků, přičemž soudní praxe uznává i nezákonné zásahy daleko méně intenzivní, spočívající toliko v neoprávněné evidenci (př. záznam informace o daňovém nedoplatku). Stěžovatel v této souvislosti poukázal na význam deklaratorních výroků dle § 82 s. ř. s. spočívající v posílení důvěry občanů v právo a legitimitu veřejné moci. Krajskému soudu rovněž vytkl, že mu včasné nevrácení opožděně uhrazených částek v mnoha dalších (soudem nekonkretizovaných) případech nelze klást k tíži. Stěžovatel rovněž nechápe důraz krajského soudu na skutečnost, že nedoložil důkaz svého vztahu ke spolku Ochrana řidičů o. s. osobně, neboť měl zástupce. Uvedení nesprávného názvu úřadu v doloženém vyjádření spolku bylo dle stěžovatele zjevnou chybou v psaní.

[7] Posledních šest stran kasační stížnosti věnoval stěžovatel zdůvodnění nesouhlasu se zveřejněním osobních údajů svých a zejména svého zástupce na internetu prostřednictvím webových stránek Nejvyššího správního soudu a požadoval důslednou anonymizaci.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[10] Jak bylo výše uvedeno, krajský soud odmítl žalobu na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 s. ř. s. se zdůvodněním, že stěžovatel není aktivně legitimován k jejímu podání, neboť žalovaný svým jednáním nezasáhl do práv samotného stěžovatele. Závěr opřel o zjištění učiněné ze stěžovatelem doložených listin o tom, že předmětná částka byla žalovanému uhrazena z účtu, jehož majitelem byla osoba odlišná od stěžovatele.

[11] V případě tohoto žalobního typu je nutno zkoumat, zda „[z]ásah tvrzený stěžovatelem splňuje tzv. definiční znaky zásahu uvedené v § 82 s. ř. s., neboť není možno se domáhat ochrany před jakýmkoliv zásahem, který, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, publikovaném pod č. 603/2005 Sb. NSS, kumulativně splňuje následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (tj. "zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), který byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž zásah v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brožít opakování zásahu (6. podmínka). Není-li, byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout. Prvotně jsou soudy ve správním soudnictví povinny zkoumat splnění podmínky č. 4, tedy existenci zásahu, neboť jak již bylo řečeno výše, neexistence zásahu vede k nepřijatelnosti žaloby. Ostatní definiční znaky

zásahu (tj. podmínky pod č. 1 až 3 a 5 až 6) jsou již hodnocením věcné legitimace ústící do zákažu a příkažu správnímu orgánu nebo do zamítnutí žaloby (§ 87 odst. 2 a 3 s. ř. s.)“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, č. j. 9 Aps 1/2007 – 68).

[12] Nejvyšší správní soud uvádí, že závěry stran prvních pěti podmínek jsou nadále platné pro veškeré zásahové žaloby i poté, co právní úprava relativizovala podmínku č. 6 tím, že připustila možnost domáhat se vyslovení toliko deklaratorního výroku o nezákonnosti zásahu, který již v době podání žaloby netrvá.

[13] Ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze vyhradit pouze případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace věcné, zjistitelné bez pochyb okamžitě, zpravidla již z návrhu samotného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2009, č. j. 3 Ans 1/2009 – 58). V posuzované věci se však o nedostatek věcné legitimace stěžovatele, který by byl zjistitelný bez jakýchkoliv pochyb již z návrhu samotného a který by tedy opravňoval soud rozhodnout pouze procesně a nikoliv meritorně, nejednalo. Stěžovatel totiž zkrácení na *svých* právech v žalobě tvrdil, uváděl, že určenou částku on zaplatil a jemu nebyla bezodkladně vrácena. Odkaz stěžovatele na konstantní judikaturu zastávající názor, že soud v rámci úvahy o splnění podmínek řízení zkoumá pouze tvrzení, nikoliv už jeho důvodnost, neboť ta je předmětem vlastního meritorního posouzení věci, je zcela přílehlavý (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013 – 51, a ze dne 17. 1. 2018, č. j. 2 As 129/2017 – 57).

[14] Posuzoval-li proto krajský soud, zda byl stěžovatel zkrácen na svých právech, tj. zda byly naplněny pojmové znaky nezákonného zásahu dle § 82 s. ř. s., a to ještě nikoli toliko optikou stěžovatelových tvrzení, nýbrž na základě zjištění učiněných ze stěžovatelem doložených listin, souhlasí Nejvyšší správní soud se stěžovatelem, že napadené usnesení trpí vadou, pro kterou je nutné jej zrušit. Úvaha krajského soudu měla být učiněna v rámci věcného přezkumu.

[15] Kromě toho se jedná o úvahu zcela nesprávnou.

[16] Povinnost zaplatit určenou částku, stejně jako povinnost zaplatit pokutu, tj. povinnost k druhově určenému, zastupitelnému peněžitému plnění, není povinností k plnění osobní povahy, které by nemohla za povinný subjekt vykonat třetí osoba.

[17] Podle § 106 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), *pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění se uplatní postup pro správu daní.*

[18] Podle § 164 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) správního řádu *správce daně přijme každou platbu daně, i když není provedena daňovým subjektem, a zachází s ní stejným způsobem, jako by ji vykonal daňový subjekt.* Podle § 165 odst. 1 daňového řádu *vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil, není přípustné.* Odst. 2 a 3 téhož ustanovení opravňují správce daně vrátit pouze platbu, která byla provedena zřejmým omylem, a to na žádost poskytovatele platebních služeb nebo provozovatele poštovních služeb učiněnou nejpozději v den, kdy platba daně byla připsána na účet správce daně, či na žádost osoby, která provedla úhradu za daňový subjekt, prokáže-li tato osoba zřejmý omyl při úhradě, a to za splnění dalších podmínek v těchto ustanoveních uvedených.

[19] Z obsahu stěžovatelem předloženého potvrzení o provedení platby vyplývá, že předmětná částka byla dne 14. 12. 2018 uhrazena z bankovního účtu vedeného na majitele Ochrana řidičů o. s., pod variabilním symbolem č. 2650037607, se zprávou pro příjemce (Město Velké Meziříčí) „*Úhrada určené částky K. DOP/110373/2018-adam/41293/2018*“.

pokračování

Identifikace platby proto vylučovala jakoukoli pochybnost o poplatníkovi i jejím účelu, neboť obsahovala jméno stěžovatele, jednací číslo stěžovateli adresované výzvy žalovaného ze dne 5. 11. 2018 k zaplacení určené částky dle § 125h odst. 1 silničního zákona, variabilní symbol ve výzvě uvedený, a informaci, že se jedná právě o úhradu takto určené částky. Výše platby realizované bankovním převodem se s určenou částkou shoduje. Z obsahu správního spisu naopak nevyplývá, že by nejpozději v den připsání platby na účet žalovaného došla žalovanému žádost spolku Ochrana řidičů o. s. o vrácení platby provedené zřejmým omylem ve smyslu uvedeného § 165 odst. 3 daňového řádu, použitelného pro vybírání peněžitých plnění v oblasti regulované (přímo či subsidiárně) správním řádem na základě § 106 odst. 3 správního řádu. Žalovaný tudíž došlo částku oprávněně považoval za platbu provedenou za stěžovatele jako provozovatele vozidla, kterou nebyl dle § 165 odst. 1 daňového řádu oprávněn plátcí vrátit, naopak byl s ní dle § 164 odst. 4 daňového řádu povinen zacházet jako s platbou uskutečněnou samotným stěžovatelem, což také učinil.

[20] Ve vztahu k obsahově shodné právní úpravě zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 12. 2009, č. j. 8 Afs 27/2008 – 51, uvedl: *„[s]právce daně je povinen přijmout každou platbu daně, i když není provedena daňovým dlužníkem, a zachází s ní stejným způsobem, jako by ji vykonal dlužník. Vrácení platby tomu, kdo ji za dlužníka zaplatil, nebylo přípustné.... Správce daně nezkontroluje, z jakého účtu a od koho byla platba daně provedena, nezkontroluje ani jakými pohybkami byl veden případný plátců odlišný od daňového dlužníka, který platbu provedl. Existuje-li možnost, že daňový subjekt může uhradit daňovou povinnost nejenom ve své věci, ale i za jiný daňový subjekt, nesmí být číslo bankovního účtu chápáno jako identifikátor plátce. Naopak, s ohledem na konstrukci § 59 odst. 6 daňového řádu je identifikační číslo (variabilní symbol) právě takovým prostředkem identifikace, který nemůže vzbuzovat pochybnosti o subjektu, v jehož prospěch je daň hrazena... Platbu daně lze uskutečnit nejenom bankovním převodem, ale též i v hotovosti a dalšími způsoby vymezenými v § 59 odst. 3. V těchto případech má správce daně obtížnou možnost zjišťovat, zda ji uskutečnil skutečně příslušný daňový dlužník či osoba od něj odlišná. Zadání identifikačního čísla jiného daňového subjektu je správce daně povinen vnímat jako projev vůle daňového subjektu uhradit daň za jiného a nemusí zkontrolovat nebo si činit vlastní úsudek, zda ten tak učinil úmyslně či omylem. To by ostatně bylo i proti principu právní jistoty daňového subjektu.“*

[21] Za výstižný považuje Nejvyšší správní soud také závěr uvedený v rozsudku ze dne 11. 7. 2018, č. j. 2 As 118/2018 – 29, k obdobné problematice související se soudními poplatky: *„Poplatníkem soudního poplatku ve správním soudnictví je dle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o soudních poplatcích ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zabývá řízení. Poplatník nemusí být zároveň plátcem soudního poplatku, neboť nehraje roli, kdo skutečně (fakticky) jménem poplatníka poplatek zaplatí. Jde tak typicky o zastupitelné jednání, kde nedostatek osobní aktivity jednatelů (poplatníka) nezpůsobuje neplatnost nebo neúčinnost takového úkonu, neboť podstatou úkonu je, aby soudní poplatek za povinnou procesní stranu byl zaplacen (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004 – 69, publ. pod č. 726/2005 Sb. NSS).“* Vrací-li soud dle § 10 zákona č. 549/1991 Sb. soudní poplatek, či přeplatek na soudním poplatku, vrací jej poplatníkovi, nikoli majiteli účtu, z něhož byl soudní poplatek bezhotovostně hrazen. Sdělí-li poplatník soudu pro vrácení soudního poplatku číslo účtu, jehož není majitelem, jedná se toliko o sdělení platebního místa.

[22] Pokud by zaplacení určené částky spolkem Ochrana řidičů o. s. postrádalo právní důvod, nastoupila by v oblasti soukromoprávní povinnost stěžovatele vydat neoprávněný majetkový prospěch. K vypořádání mezi stěžovatelem a spolkem Ochrana řidičů o. s. by pak došlo dle zásad pro vypořádání nároků z bezdůvodného obohacení (srov. § 2991 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). To však není předmětem posouzení správního orgánu, a ani krajský soud tudíž nebyl oprávněn zjišťovat existenci a obsah právního vztahu mezi stěžovatelem a spolkem Ochrana řidičů o. s. Nesprávným proto shledává Nejvyšší správní soud již usnesení ze dne

26. 6. 2019, č. j. 31 A 65/2019 – 25, jímž krajský soud vyzval stěžovatele k tvrzení a prokázání právního důvodu zaplacení částky 1 000 Kč spolkem Ochrana řidičů o. s. za stěžovatele. Posuzování, jakým způsobem krajský soud vyhodnotil zjištění učiněná z vyjádření spolku Ochrana řidičů o. s., by již bylo z hlediska důvodů rozhodnutí zcela nadbytečné.

[23] Lze proto shrnout, že žalovaný nebyl při příchodu platby pod variabilním symbolem určeným ve výzvě k zaplacení určené částky a s jednoznačnou zprávou pro příjemce oprávněn jakkoli prověřovat vztah mezi majitelem účtu a stěžovatelem. Byl však povinen, a to bezodkladně, vrátit určenou částku, byla-li uhrazena po dni splatnosti, a to dle § 125h odst. 7 silničního zákona provozovateli vozidla. Nejvyšší správní soud nemá důvod hodnotit postup žalovaného, spočívající ve vrácení předmětné částky zpět na účet plátce, tj. osobě odlišné od provozovatele, neboť nesprávnost tohoto postupu stěžovatel nenamítal. Stěžovatel žalobou vytýkal žalovanému toliko liknavost při vrácení částky. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že byla-li platba oprávněně považována za platbu stěžovatele, mohl být jejím bezodkladným nevrácením zkrácen právě a jedině stěžovatel sám (nikoli její plátce).

[24] Krajským soudem vyslovené podezření z uměle vykonstruované situace a poukázání na paušální přístup ve skutkově shodných věcech, nenalezla žádný odraz v právním hodnocení, tudíž se jedná o úvahy zcela nadbytečné, které však samy o sobě nečiní usnesení nezákonným.

[25] Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud k nesouhlasu stěžovatele, resp. jeho zástupce, se zveřejňováním osobních údajů na webových stránkách soudu uvádí, že závěry k této otázce jsou zástupci stěžovatele dostatečně známy již z předchozích řízení, v nichž vyjádřil stejný nesouhlas. V rozsudcích ze dne 4. 9. 2019, č. j. 6 As 54/2019 – 40, či ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 – 33, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud proto odkazuje na svou dřívější judikaturu (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. března 2019 č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. ledna 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, ze dne 28. listopadu 2018 č. j. 8 As 64/2018 – 44 a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. března 2017 č. j. Nao 118/2017 – 145), v níž na totožný podnět již odpověděl. Zároveň Nejvyšší správní soud judikoval (srovnej např. rozsudek ze dne 31. května 2012 č. j. 9 As 5/2012 - 29), že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou tedy uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným.*“ V posuzované věci neshledává šestý senát důvod se od svého nedávno opakovaně vysloveného závěru odchýlit ani potřebu jej jakkoli více rozvádět.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. napadené usnesení zrušil (včetně výroku II., který je vůči výroku I. akcesorický) a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatele tak opětovně vyzve k zaplacení soudního poplatku, neboť výrokem III. napadeného usnesení byl soudní poplatek ve výši 2 000 Kč stěžovateli vrácen), a následně věc meritorně posoudí (neshledá-li jiný nedostatek podmínky řízení). Při meritorním posouzení krajský soud neopomene zkoumat naplnění všech pojmových znaků nezákonného zásahu dle § 82 s. ř. s. (srov. ke skutkově obdobné věci např. nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019 – 35).

pokračování

[27] V souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu